

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **A sárga jegyzetömb hatalma**

1. Szigorú ultimátum

Noé Dinamó

A lépcsőházi feszültséget hirtelen nehéz, ütemes léptek zaja törte meg a földszint felől. Két sötétkék egyenruhás alak tűnt fel a fordulóban: a Katasztrófavédelem és a Megyei Építésügyi Hatóság szakértői lépkedtek felfelé, hivatalos iratgyűjtőkkel a kezükben. Fekete Zoltán szigorú tekintete egyetlen pillanat alatt váltott bürokratikus magabiztosságból ideges ridegségre.

– Fekete úr? A közös képviselő? – kérdezte az élen haladó tiszt, fittyet hányva a folyosón rekedt lakókra. A hangja nem tűrt ellentmondást. – Lakossági bejelentés érkezett a szuterénben terjengő gázzag és a veszélyes elektromos hálózat miatt. Az imént fejeztük be az alsó szint szűrőpróbaszerű ellenőrzését.

Erzsi néni a torkához kapta a kezét, míg Máté a futártáskája pántját szorította görcsösen. Marika néni a Miri Csemegében már reggel megjósolta, hogy a ház feletti adósságok és a műszaki romhalmaz előbb-utóbb rászakad a lakókra, de senki sem számított ilyen gyors csapásra.

– Az épület állapota közvetlen életveszélyt jelent – jelentette ki a tiszt szárazon, majd kinyitotta a mappáját. – Ultimátumot adunk. Vagy hat napon belül rendkívüli közgyűlést hív össze, és megszavazzák az azonnali kényszerfelújítási alapot, vagy elrendeljük a társasház hivatalos kiürítését és lakatlanná nyilvánítását.

A szavak ólomsúlyként hullottak a lépcsőházra. A zárt ajtó mögött Dániel mozdulatlanul hallgatta a döntést, miközben a kezében tartott telefon képernyőjén újabb hideg üzenet villant fel.

2. A sárga jegyzetömb hatalma

Zsombor Dénes

A zárt ajtó mögött Dániel a hűvös fa felületnek döntötte a homlokát. A szobájából áradó kékes fénysugár átvágta a sötétet, miközben a kezében tartott kijelző újra felizzott. Odakint a folyosón azonban a feszültség nem csillapodott, sőt: nehéz, kimért léptek kopogása visszhangzott a betonlépcsőn. Fekete Zoltán, a negyedik emeleti közös képviselő érkezett meg, kezében a megszokott sárga jegyzetömbbel és a törvények

tévedhetetlenségébe vetett vak hitével.

- Molnár úr, a futártáskát nem a korlátnak támasztva tároljuk - csattant fel Zoltán éles, száraz hangja a fordulóban, ahogy megállt Máté előtt. - A tűzvédelmi szabályzat tizenkettes pontja egyértelműen kimondja: a menekülési útvonalon semmilyen magántárgy nem maradhat. Még öt percre sem. Ha nem viszi fel azonnal a harmadikra, kénytelen leszek hivatalos felszólítást iktatni.

Máté fáradtan, alig hallhatóan morgott valamit a fogai között, miközben vállára kapta a súlyos táskát. Erzsi néni a háttérből büszke bólintással nyugtázta a rendcsinálást, noha jól tudta, Zoltán vaskalapos szabálymániája még a Tormai főtörzzsel kiépített finom szövetségét sem kímélné, ha egy rosszul elhelyezett lábtörlőről lenne szó.

A szomszéd ajtó résein át Karesz gitárerősítőjének fojtott, alacsony frekvenciájú bűgása szűrődött ki, mintha a falak maguk is túlfeszített idegekkel rezegnének. Zoltán szigorú mozdulattal jegyzetelt a papírjára, majd tekintetét Dániel zárva maradt ajtajára szegezte. A folyosón uralkodó kimért fegyelem fojtogatóbb volt a nyílt vitáknál: a ház lakói csendben, gyanakodva méregették egymást a sárguló linóleumon.